Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η Μαριάννα Ἀλκαφαράντο πρὸς τὸν ἱππότη ντὲ Σαμιγώ.

Ὁ ὑπασπιστής σου, ἀγαπημένε μου, ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἡ τρικυμία ἀνάγκασε τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευες νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα λιμάνι τῆς Ἀλγκάρβης. Φοβοῦμαι μήπως ὑπόφερες πολὺ στὴ θάλασσα κ' ἡ ἀνησυχία μου αὐτὴ μ' ἔχει κυριεύσει ὁλόκληρη τόσο, ὥστε δὲν σκέφτομαι πειὰ τὶς δικές μου δυστυχίες... Μά, ἀλήθεια, νομίζεις ὅτι ὁ ὑπασπιστής σου ἐνδιαφέρεται περισσότερο ἀπὸ μένα γιὰ ὅ,τι σοῦ συμβαίνει; Τότε γιατὶ τὸν πληροφορεῖς αὐτὸν γιὰ τὰ πάντα, ἐνῶ σὲ μένα δὲν γράφεις καθόλου;

Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, γιατί, ἀφότου ἔφυγες, δὲν βρῆκες καμμία εὐκαιρία γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς, καὶ θὰ γίνω ἀκόμα πιὸ δυστυχής, ἂν ἡ εὐκαιρία αὐτὴ σοῦ παρουσιαστεῖ καὶ δὲν μοῦ γράψεις!.. Ἡ ἀδικία σου καὶ ἡ ἀχαριστία σου εἶνε πολὺ μεγάλες, μὰ ἡ θλίψη μου θἄνε ἀπέραντη ἂν τὰ ἐλαττώματά σου αὐτὰ ἐπισύρουν κανένα κακὸ σὲ σένα... Προτιμῶ νὰ παραμείνης ἀτιμώρητος, παρὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ ἔτσι... Ἔπρεπε νὰ ἔχω βεβαιωθεῖ πειά, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶς, μά, παρ' ὅλ' αὐτά, ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω τὸ ἀντίθετο καὶ ἔτσι ἐγκαταλείπομαι στὸ πάθος ποὺ μὲ τυραννεῖ καὶ μὲ κάνει δυστυχισμένη, ἀντὶ νὰ σκεφτῶ λογικὰ καὶ νὰ συγκρατηθῶ, βλέποντας τὴν ἀδιαφορία σου...

Ὦ! πόσες τρομερὲς ἀγωνίες δὲν θὰ περνοῦσα, ἂν ἡ συμπεριφορά σου ἀπέναντί μου ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἡ ἴδια, ὅπως ἦταν κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς γνωριμίας μας!.. Μὰ ἦσαν τάχα εἰλικρινῆ τὰ αἰσθήματά σου αὐτά;.. Μὰ κι' ἀληθινὰ κι' ἂν ἦσαν, βλέπω καλὰ τώρα πὼς σοῦ πέρασε ἡ πρώτη σου φλόγα καὶ πὼς στὴν καρδιά σου δὲν ἀπομένει πειὰ παρὰ ἡ στάχτη τῆς παληᾶς σου ἀγάπης...

Εἶν' ἀλήθεια, βέβαια, πὼς μὲ τὸ νὰ σ' ἀγαπήσω ἀπόχτησα μι' ἀνέλπιστη εὐτυχία... Μὰ πόσους πόνους, πόσο σπαραγμὸ δὲν μοῦ στοίχισε ἡ εὐτυχία αὐτή!..

Ἂν εἶχα ἀντισταθεῖ μ' ἐπιμονὴ στὴν ἀγάπη σου, ἂν εἶχα φροντίσει νὰ σὲ λιπήσω ἢ νὰ σὲ κάνω νὰ ζηλέψῃς γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἀκόμη περισσότερο, ἂν σοῦ εἶχα φερθεῖ ὑποκριτικὰ καὶ μὲ προσποίησι, ἂν τέλος προσπαθοῦσα ν' ἀντιτάξω τὴ λογική μου στὴ φυσικὴ κλίσι ποὺ ἔννοιωθα γιὰ σένα, θὰ εἶχες τὸ δικαίωμα τώρα ποὺ εἶμαι πειὰ σκλάβα σου νὰ μὲ τιμωρῆς αὐστηρά... Μὰ ἐγὼ ἡ φτωχὴ σ' ἀγάπησα πρὶν ἀκόμα μοῦ πεῖς καὶ σὺ πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σοῦ χάρισα τὰ πάντα πρὶν ἀκόμη μοῦ τὰ ζητήσεις...

Γιατὶ λοιπὸν μὲ κάνεις τόσο δυστυχισμένη, γιατὶ μὲ βασανίζεις, γιατὶ μὲ κρατᾶς μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ καὶ ἀτελείωτη ἀγωνία;..

Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ χίλιες φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή μου... Πόσο ἀγαπημένος μοῦ εἶσαι, μὰ καὶ πόσο σκληρὰ μοῦ φέρεσαι!.. Δὲν μοῦ γράφεις καθόλου καὶ ἀσφαλῶς οὔτε μὲ συλλογίζεσαι καθόλου...

Ἀναγκάζομαι νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολή μου, ἀνκαὶ δὲν σοῦ ἔγραψα παρὰ μόνο τὸ ἕνα χιλιοστὸ τῶν ὅσων ἤθελα νὰ σοῦ γράψω, γιατὶ τὸ πλοῖο ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ τὸ γράμμα μου θὰ φύγῃ σὲ λίγες ὧρες...

Ἀντίο λοιπόν... Καὶ σκέψου ὅτι δὲν σοῦ ἔφταιξα σὲ τίποτε γιὰ νὰ μὲ κάνῃς τόσο δυστυχισμένη καὶ γιὰ νὰ μοῦ δηλητηριάσῃς τὴ ζωή... Ὦ! γιατὶ νὰ μὴν ἔχω γεννηθεῖ σὲ μι' ἄλλη χώρα καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίσω...

Ἀντίο... Συχώρεσέ με!.. Δὲν τολμῶ πειὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μ' ἀγαπᾶς!.. Ἀντίο...

***

Ὁ ἱππότης ντὲ Σαμιγὼ πρὸς τὴν Μαριάννα Ἀλκαφαράντο.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀρκετὲς ἡ δυστυχίες μου; Δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἀπελπισία ποὺ μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά γιατὶ ἀναγκάστηκα νὰ σ' ἐγκαταλείψω;.. Δὲν μοῦ φτάνει ὅτι περιφέρομαι, μακρυὰ ἀπὸ σένα, σ' ἕναν τόπο ἄγνωστο, ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων;.. Δὲν μοῦ φτάνουν λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ κ' ἔρχεσαι κ' ἐσύ, ἀγαπημένη μου, νὰ μὲ θλίψῃς ἀκόμα περισσότερο μὲ τὰ ἄδικα κι' ἀσυλλόγιστα παράπονά σου;.. Ὦ! ὄχι!.. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶσαι σὺ δυστυχισμένη σὰν καὶ μένα... Ἐσὺ μπορεῖς νὰ βρῆς εὔκολα ἕναν ἄλλον ἄνδρα, στὸν ὁποῖο τὰ μάτια σου θὰ ἐξασκήσουν τὴν ἴδια ἀκατανίκητη γοητεία ποὺ ἐξάσκησαν σὲ μένα καὶ νὰ τὸν κάνῃς νὰ σιφθῆ μπρὸς στὰ πόδια σου ὅπως σύρθηκα κ' ἐγώ... Μὰ ἐγώ;.. Ἐγώ... Ὦ!.. δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς ξεχάσω... Ἡ εἰκόνα σου, ἡ εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης μου Μαριάννας, εἶνε χαραγμένη τόσο βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μου, ὥστε καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, ὅσα θέλγητρα κι' ἂν ἔχει, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴ σβύσῃ...

Ὁ πόνος μου ποὺ βρίσκομαι μακρυὰ σου, γίνεται ἀκόμα μεγαλείτερος γιατὶ δὲν ἔχω ἐδῶ ἕνα φίλο, ἕνα γνωστό, στὸν ὁποῖο νὰ μπορῶ νὰ τὸν ἐκμυστηρευθῶ... Νύχτα καὶ μέρα δὲν βρίσκω καμμιὰ γαλήνη κ' ἡ ὧρες μου περνοῦν ἀπέραντα φριχτὲς κι' ἀνιαρὲς χωρὶς ἐσένα... Ὅταν ἀνοίγω τὰ μάτια μου τὸ πρωΐ, δάκρυα κυλοῦν ἀπ' αὐτὰ μὲ τὴν ἀνάμνησί μου κι' ὅταν ἀνοίγω τὸ στόμα μου δὲν βγαίνουν ἀπ' αὐτὸ παρὰ στεναγμοὶ καὶ θρῆνοι... Ὅταν πάλι τὰ κλείνω τὸ βράδυ, τὄνειρό σου κυριεύει ὁλόκληρη τὴ σκέψι μου καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ συλλογιστῶ τίποτε ἄλλο, οὔτε καὶ τὶς σπουδαῖες ὑποθέσεις ποὺ μ' ἔφεραν ἐδῶ...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή μου!.. Αὐτὲς εἶνε ἡ διασκεδάσεις μου καὶ ἡ ἀπολαύσεις μου...

Βρισκόμουν σὲ μι' ἀπερίγραπτη κατάστασι ἀπελπισίας ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολή σου... Πρὶν τὴν ἀνοίξω τὴ φίλησα χίλιες φορὲς κ' ἔννοιωσα μέσ' στὴν καρδιά μου ἕνα σκίρτημα εὐτυχίας, ἡ ὁποία μοῦ ἦταν ἄγνωστη ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς ἄφησα... Μὰ ποιὰ φριχτὴ ἀπογοήτευσις μ' ἐκυρίευσε ὅταν τὴν ἄνοιξα καὶ διάβασα τὰ ἀσυλλόγιστα παράπονά σας, ποὺ τὸ καθένα τους μοῦ πλήγωνε τὴν καρδιὰ σὰν μαχαῖρι!..

Μὰ ὤς πότε λοιπὸν θὰ ἐξακολουθῆς νὰ ἔχῃς αὐτὲς τὶς τρελλὲς ὑποψίες;.. Δὲν θὰ πάψῃς ποτὲ νὰ μὲ θεωρῆς ἔνοχο, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν εἶμαι παρὰ μόνο δυστυχισμένος;.. Ἐπειδὴ βρίσκομαι μακρυὰ σου, νομίζεις πὼς αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶμαι ἄνανδρος, ἀχάριστος, ἄπιστος, ψεύτης, ὕπουλος κ' ἐπίορκος;.. Ἀ! Μαριάννα, εἶμαι σ' ἀπελπισία τόσο γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς κατηγορίες σου, ὅσο καὶ γιὰ τὴ θλίψι σου τῆς ὁποίας εἶμαι ὑπαίτιος, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχία σου;..

Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἔννοιωσα οὔτε μιὰ εὐχάριστη στιγμὴ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα... Ἡ ζωὴ εἶνε τώρα γιὰ μένα ἕν' ἀτελείωτο μαρτύριο... Περίμενα ἀπὸ τὰ γράμματά σου κάποια ἀνακούφισι στὶς ὀδύνες μου, μά, ἀντιθέτως, αὐτὰ τὶς μεγάλωσαν ἀκόμη περισσότερο καὶ τὶς ἔκαναν ἀθεράπευτες!.. Ὅλες ἡ γραμμές τους, ὅλες ἡ λέξεις τους, ὅλα τὰ γράμματά τους τὰ ἔχεις κοτίσει μὲ φαρμάκι... Γιατί, μολονότι μὲ πληροφοροῦν πὼς ζῆς, ἐν τούτοις μὲ πληροφοροῦν συγχρόνως ὅτι ζεῖς γιὰ νὰ ὑποφέρῃς κι' ὅτι ἀνεξήγητες κι' ἀλλόκοτες ὑποψίες σὲ κάνουν νὰ πεθαίνῃς καθημερινῶς... Μὲ πληροφοροῦν ἀκόμα, πὼς μὲ θυμᾶσαι, μὰ συγχρόνως βλέπω σ' αὐτὰ πὼς ἀποδίδεις σὲ μένα ὅλες τὶς δυστυχίες σου... Μὲ πληροφοροῦν ἐπίσης πὼς ἐξακολουθεῖς ἀκόμα νὰ μ' ἀγαπᾶς, μὰ μὲ κατηγοροῦν πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ ἐγὼ κι' ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ κάνῃ νὰ πεθάνῃς!....

Ὦ!.. Μαριάννα!.. Μαριάννα!.. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ζῆς χωρὶς νὰ ὑποφέρῃς, νὰ μὲ θυμᾶσαι χωρὶς νὰ μὲ κατηγορῆς καὶ νὰ μ' ἀγαπᾶς χωρὶς αὐτὸ νὰ προκαλῆ σιγὰ σιγὰ τὸ θάνατό σου...

Ὑπόφερε ὅμως, Μαριάννα, ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἀγάπη μας κι' ἀφοῦ τὸ ἀντίθετο θὰ φανέρωνε ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά, μὰ πάψε νὰ ἔχῃς αὐτὲς τὶς τρομερὲς ὑποψίες, ἡ ὁποῖες ἀπέχουν ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ὅσο ὁ Παράδεισος ἀπ' τὴν Κόλασι...

Θυμήσου πόσο σ' ἀγαποῦσα κι' αὐτὸ ἂς σὲ βεβαιώσει πὼς ἐξακολουθῶ ἀκόμη νὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἂς διαλύσει τὶς ὑποψίες σου... Συλλογίσου ὅτι σοῦ ὁρκίστηκα στὸ ξίφος μου καὶ στὴν τιμή μου ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ σένα... Συλλογίσου ἀκόμα ὅτι ἄλλοτε πίστευες στοὺς ὅρκους μου καὶ στοὺς λόγους μου, κ' ἐξακολούθησε νἄχῃς πάντα σὲ μένα τὴν ἴδια πίστι... Τὸ καθῆκον μου μὲ ἀνάγκασε ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντά σου, μὰ γρήγορα θὰ περάσῃ ὁ καιρὸς καὶ θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη γιὰ πάντα...

Ἡ ζωή μου εἶν' ἑνωμένη μὲ τὴ δική σου κι' οὔτε ὁ θάνατος θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ μᾶς χωρίσῃ...

Περιμένω μὲ ἀγωνία ἐπιστολή σου, μά, πρὸς Θεοῦ, φτάνουν πειὰ τὰ παράπονα.

Χαῖρε!.. Χαῖρε, γλυκειά μου ἀγαπημένη!..